

позна ни набързо дѣдо Юрданъ съ домочадието си.

Стойко, облѣченъ въ новото си цивилно облѣкло, стоеше правъ. Чувствуваше се той гордъ и нажеженъ като вжгленъ. Бѣше готовъ да трѣгне още тази вечеръ, безъ да доизчака даденитѣ му нѣколко дни за почивка.

Баба Юрданица заплака, тя не можеше да скрие скръбта си по убития ѝ синъ. Една отъ снахитѣ, на която убитиятъ бѣше съпругъ, заплака сжщо и излѣзе навънъ. Стана ми трудно и неудобно; не знаехъ, какъ и съ какво да утеша скърбящитѣ жени, когато дѣдо Юрданъ, пълненъ съ твърдостъ и опитностъ, бързо се справи съ трудното положение.

— Я не циврете, ами дайте легеня и вода да се измиятъ гоститѣ, пъкъ хайде, снахи, донаредете трапезата, та да хапнемъ каквото Богъ далъ, — каза заповѣднически старикътъ. — Война е, подхвана той — да благодаримъ и на това. Ето, единъ падна убитъ, но двамина се върнаха още въ началото на войната, а сега и Стойко се върна. Събрахме се току-речи всички. Богъ да прости убития — свобода не се купува съ пари, а съ кръвъ. Дойдатъ ще дни да заживѣемъ свободно. . .

Измихме се и насѣдахме по постланитѣ на пода възглавници. Докато четворицата другари и гостоприемнитѣ хазаи се суетѣхме въ опознаване, една чевръста снаха бѣше успѣла